DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 19. NOVEMBER 1981 [1]

Paolo Benassi
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Tjenestemandsvedtægten — overførsel af pensionsrettigheder«

Sag 194/80

Sammendrag

Tjenestemænd — vederlag — grundløn — begreb — anvendelse i forbindelse med fastsættelsen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der skal godskrives ved overførsel af pensionsrettigheder

(Tjenestemandsvedtægten, art. 66 og bilag VIII, art. 11, stk. 2)

Grundlønnen som omhandlet i tjenestemandsvedtægtens artikel 66 omfatter de beløb, der fremgår af tabellen i denne bestemmelse, i givet fald korrigeret med den justeringskoefficient, som Rådet har vedtaget for de steder, hvor Fællesskaberne har sæde, efter den årlige undersøgelse i henhold til artikel 65, uden at begrebets indhold kan variere fra én bestemmelse til en anden, medmindre der er objektivt grundlag for en sådan forskel.

Det således definerede grundlønsbegreb gælder specielt i forbindelse med anvendelsen af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten.

I sag 194/80

PAOLO BENASSI, tjenestemand ved EF-Kommissionens terminologikontor i Luxembourg, boende 7, rue Kennedy, Bridel, og med valgt adresse hos advokat Victor Biel, Luxembourg, 18A, rue des Glacis,

sagsøger,

1 — Processprog: Fransk

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER ved juridisk konsulent Joseph Griesmar, som befuldmægtiget, bistået af advokat Robert Andersen, Bruxelles, boende 1180 Bruxelles, avenue Montjoie 214, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgte,

angående en påstand om, at antallet af pensionsgivende tjenesteår, som Kommissionen — på grundlag af den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, jf. artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten — skal godskrive i sin egen pensionsordning, i medfør af de almindelige gennemførelsesbestemmelser til den nævnte artikel 11, stk. 2, specielt gennemførelsesbestemmelsernes artikel 3, stk. 3, skal beregnes efter tjenestemandens årlige grundløn uden hensyn til justeringskoefficienten, der i dette tilfælde i Rådets forordning nr. 2998/75 af 17. november 1975 var fastsat til 148,7,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne P. Pescatore og A. Chloros,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Paolo Benassi blev ved afgørelse af 8. januar 1975 — med virkning fra den 1. december 1974, på hvilken dato han også rent faktisk trådte i Fællesskabernes tjeneste — udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse LA 8, løntrin 2, ved afdelingen for oversættelser på mellemlang og lang sigt og med tjenestested i Luxembourg.

Ved Kommissionens afgørelse af 29. september 1975 blev han derefter fastansat i sin stilling og lønklasse med virkning fra den 1. september 1975.

Hans grundløn var på det tidspunkt, da han blev fastansat, 34 644 BFR og justeringskoefficienten var ved forordning nr. 2998/78 af 17. november 1975 — med tilbagevirkende kraft fra 1. juli 1975 — fastsat til 148,7 for Belgien og Luxembourg.

I sit hjemland Italien havde han optjent 186 pensionsgivende tjenestemåneder, hvilket svarede til et beløb af 4 478 420 LIT, som efter de respektive valutakurser udgjorde 343 495 BFR.

Paolo Benassi benyttede sig af den mulighed, tjenestemændene i medfør af artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten har for til Fællesskaberne at foranledige betalt den aktuarmæssige modværdi af de pensionsrettigheder, de har erhvervet, før de indtrådte i Fællesskabernes tjeneste, eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, som den pågældende nationale administrations eller den pågældende organisations eller virksomheds pensionskasse skylder dem på fratrædelsestidspunktet.

Ud fra den lønklasse, Benassi blev fastansat i, beregnede Kommissionen det antal pensionsgivende tjenesteår, den ville godskrive i sin egen pensionsordning, på grundlag af tilbagekøbsværdien, og den fastsatte i et notat af 17. marts 1980 antallet til to år, tre måneder og syv dage.

Beregningen med henblik herpå foretog Kommissionen i medfør af artikel 3, stk. 3, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten.

Ved skrivelse af 17. marts 1980 indgået til Kommissionens generalsekretariat den 18. marts 1980 indgav sagsøgeren klage i medfør af vedtægtens artikel 90; han gjorde heri i hovedsagen gældende, at hans årlige grundløn ikke skulle korrigeres med justeringskoefficienten, og han hævdede, at det fulgte system bevirkede,

at han ville lide tab to gange, hvis han som pensionist bosatte sig i Italien. For det første fordi hans årlige grundløn blev korrigeret med justeringskoefficienten med henblik på beregningen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der skulle godskrives ham i pensionsordningen, og for det andet fordi hans pension til sin tid ville blive korrigeret med justeringskoefficienten for pensionister, der erklærede at ville tage bopæl i Italien. Sagsøgeren anførte, at det antal tjenesteår, der skulle godskrives ham, skulle beregnes ud fra hans årlige grundløn ved fastansættelsen uden korrektion med justeringskoefficieten, og han mente derfor, at han havde ret til at få godskrevet tre år, fire måneder og femten dage.

I sit svar den 2. september 1980 afviste Kommissionen klagen, idet den gjorde gældende, at den årlige grundløn, som skulle lægges til grund for beregningen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der skulle godskrives, var fastsat i overensstemmelse med EF-Domstolens afgørelse i sagen Jacquemart mod Kommissionen (dom af 13. juli 1978, sag 114/77, Sml. 1978, s. 1697).

Paolo Benassi, der først modtog Kommissionens svar den 3. oktober 1980, betragtede klagen som stiltiende afvist med virkning fra den 18. juli 1980 og anlagde denne sag, som er registreret på Domstolens justitskontor den 30. september 1980.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige Forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— sagen anses for forskriftsmæssigt anlagt,

— den fremmes til realitetsbehandling, og

— for så vidt angår sagens realitet, statueres det, at grundlønnen med henblik på anvendelsen af de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten skal være den i vedtægtens artikel 66 anførte uden justeringskoefficient,

— det statueres derfor under udøvelse af Domstolens fulde prøvelsesret, at Kommissionen ved overførslen i henhold til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten skal acceptere et tidsrum på tre år, fire måneder og femten dage,

— subsidiært hjemvises sagen til fornyet beregning i Kommissionen på grundlag af den grundløn, der er fastsat i vedtægtens artikel 66, uden justeringskoefficient,

— under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale alle sagens omkostninger.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstand:

— Sagsøgte frifindes.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter de gældende bestemmelser.

III — Parternes anbringender og argumenter

Formaliteten

Sagsøgeren har anført, at sagen kan antages til realitetsbehandling, idet den er rettidigt anlagt, og sagsøgeren har

været udsat for et objektivt indgreb i sine interesser. Han har på grund af den beregningsmetode, Kommissionen hævder skal anvendes, mistet et helt år, en måned og nogle dage af den pensionsgivende tjenesteperiode, der godskrives ham med henblik på fastsættelsen af den pension, som han til sin tid skal have udbetalt.

Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til sagen Deshormes mod Kommissionen (sag 17/78, Sml. 1979, s. 189), hvori Domstolen fastslog, at en tjenestemand har en aktuel søgsmålsinteresse i forbindelse med en retsakt, hvorved tjenestemandens pensionsrettigheder fastlægges.

Sagsøgte har taget bekræftende til genmæle i spørgsmålet om sagens formalitet.

Realiteten

1. Begrebet grundløn

Sagsøgeren har påberåbt sig artikel 3, stk. 3, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten, hvorefter omregningerne med henblik på beregningen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der skal godskrives i medfør af artikel 11, stk. 2, foretages på grundlag af grundlønnen.

Ved den årlige grundløn skal efter sagsøgerens opfattelse forstås summen af tolv månedlige grundlønninger, hvilket indebærer en henvisning til vedtægtens artikel 66, hvor grundlønnen er anført for hver lønklasse og hvert løntrin.

Efter sagsøgerens opfattelse har Kommissionen således helt åbenbart sammenblandet det egentlige vederlag og grundlønnen.

Hertil har *sagsøgte* anført, at det med sagsøgerens fortolkning ikke tages i betragtning, at den tilpasning af lønniveauet for EF-tjenestemændene, som skal ske på baggrund af den almindelige reallønsudvikling i Fællesskabet, i flere år og også på det tidspunkt, da sagsøgeren blev fastansat, skete ved at forhøje grundlønningerne, mens tilpasningerne som følge af forskellene i leveomkostningerne skete ved at ændre justeringskoefficienterne.

Kommissionen har i denne sammenhæng navnlig henvist til dommen i sag 114/77, Jacquemart mod Kommissionen, hvor Domstolen udtalte, at vedtægtens artikel 65 overlader det til Rådet at vælge de midler og former, der er bedst egnede til gennemførelsen af en lønpolitik, der er i overensstemmelse med de kriterier, der fremgår af artiklen, og at selv om en tilpasning af vederlagene gennem en tilpasning af de grundlønninger, der er fastsat i tabellen i artikel 66, synes bedre i overensstemmelse med reglerne i artiklerne 64 og 65, kan Rådet imidlertid frit foretage en forhøjelse af lønningsniveauet ved at korrigere de nævnte beløb med en justeringskoefficient. På grundlag af en sondring mellem de geografiske justeringskoefficienter som omhandlet i vedtægtens artikel 64 og de justeringskoefficienter, som Rådet kan anvende ved gennemførelsen af artikel 65 med henblik på fastsættelsen af niveauet for de forskellige elementer i vederlaget for de tjenestemænd, der gør tjeneste på de steder, hvor Fællesskaberne har deres midlertidige sæde — idet vederlaget for de øvrige tjenestesteder afledes af dette niveau — fastslog Domstolen i samme dom, at de geografiske justeringskoefficienter ikke indgår som led i grundlønnen, hvilket derimod er tilfældet med den anden af de nævnte former for koefficienter. Heraf har Kommissionen udledt, at den i det konkrete tilfælde med rette har beregnet det antal pensionsgivende tjenesteår, der skal godskrives, ud fra beløbet i tabellen i vedtægtens artikel 66 korrigeret med

justeringskoefficienten for vederlagene til de tjenestemænd, der gjorde tjeneste ved Fællesskabernes midlertidige hjemsteder — her 147,8 — og at den dermed alene har beregnet antallet af pensionsgivende tjenesteår ud fra den årlige grundløn, således som Domstolen har fastlagt den.

2. Konsekvenserne af Kommissionens beregningsmåde

Sagsøgeren har anfægtet Kommissionens beregningsmetode under henvisning til de uacceptable konsekvenser, den har på grund af de meningsløse og diskriminerende forskelle, der følger af beregningen. Den manglende konsekvens i det af Kommissionen anvendte system indebærer efter sagsøgerens opfattelse, at han lider tab to gange, hvis han til sin tid ønsker sin pension udbetalt i Italien.

Sagsøgte har anført, at sagsøgerens argumentation beror på en sammenblanding af de geografiske justeringskoefficienter i artikel 64 og de koefficienter, som indtil 1976 blev fastlagt i medfør af vedtægtens artikel 65 med henblik på fastsættelsen af lønniveauet for de tjenestemænd, der gør tjeneste på Fællesskabets midlertidige hjemsteder, og hvoraf vederlagene for de øvrige tjenestesteder afledtes. Efter Kommissionens opfattelse ville grundlønnen være blevet fastsat på samme måde, uanset hvor sagsøgeren havde haft sit tjenestested på det tidspunkt, hvor pensionsrettighederne blev overført. Med andre ord ville grundlønnen have været tolv gange beløbet i tabellen i vedtægtens artikel 66 korrigeret med den justeringskoefficient på 147,8, som var gældende for vederlagene for de tjenestemænd, der gjorde tjeneste på de steder, hvor Fællesskaberne har deres midlertidige sæde.

Med hensyn til sagsøgerens anbringende om, at han vil lide tab, såfremt han som pensionist tager bopæl i Italien, og pensionsbeløbet korrigeres med den for Italien gældende justeringskoefficient, har sagsøgte først og fremmest anført, at dette anbringende ikke kan tages under påkendelse, for så vidt det beror på en ren hypotese, som først kan indtræde ved pensionsalderen, og at sagsøgeren således ikke har en aktuel og konkret interesse. Hertil kommer, at anbringendet under alle omstændigheder må forkastes, idet korrektionen af den pension, som pensionerede tjenestemænd, der erklærer at ville bosætte sig i Italien, får udbetalt, med den geografiske justeringskoefficient ikke indebærer fordele eller ulemper for de her nævnte pensionister i forhold til pensionister, der har taget bopæl andetsteds.

Endelig har sagsøgte anført, at de geografiske justeringskoefficienter overhovedet ikke modvirker en ligestilling mellem tjenestemændene, men tværtimod frembringer den, for så vidt som de — som følge af deres korrigerende virkning — netop skal skaffe alle tjenestemændene samme købekraft, uanset hvor de bor.

3. Rækkevidden af Jacquemart-dommen

Sagsøgeren har bestridt, at dommen i Jacquemart-sagen skulle have den generelle og normative karakter, som Kommissionen vil tillægge den, og har i denne forbindelse navnlig henvist til præmis 22, hvor det udtales, »at grundlønnen, som omhandlet i vedtægtens artikel 66, omfatter de beløb, der fremgår af tabellen i denne bestemmelse, i givet fald korrigeret med den justeringskoefficient, som Rådet har vedtaget for de steder, hvor Fællesskaberne har deres midlertidige sæde«. Efter sagsøgtes opfattelse er dommen »res inter alios acta« [dvs. at den kun gælder mellem parterne], hvilket fremgår af forbeholdet

i præmis 24 in fine (»uden at der er noget objektivt grundlag for en sådan forskel«).

Efter sagsøgtes opfattelse adskiller situationen i Jacquemart-sagen sig fundamentalt og objektivt fra den her foreliggende. Jacquemart-dommen angik beregningen af udtrædelsespenge, som kun er et kumuleret vederlag. I det nu foreliggende tilfælde er der derimod tale om en foranstaltning eller et parameter, der skal anvendes ved omdannelse og godskrivning af pensionsrettigheder.

I Jacquemart-dommen blev det fuldt korrekt fastslået, at udtrædelsespengene skal beregnes således, at justeringskoefficienten tages i brug, og det er i denne forstand, at princippet om tjenestemændenes ligestilling i præmis 24 sættes i forgrunden som begrundelse for afgørelsen.

Når man ved beregningen af pensionsrettighederne på ensartet måde anvender bestemmelserne i artikel 3, stk. 3, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten, hvor der henvises til grundlønnen, er der imidlertid efter sagsøgerens opfattelse ingen fare for, at tjenestemændene behandles forskelligt. Faren herfor foreligger dog i det omfang, der efter Jacquemart-dommen anvendes et begreb, som ikke er det samme som det, der før dommen blev anvendt ved beregningen af de overførte pensionsrettigheder, nemlig grundlønnen ifølge vedtægtens artikel 66 uden justeringskoefficient.

Sagsøgeren har endvidere anført, at det var denne sidstnævnte opfattelse af grundlønsbegrebet, der var fremherskende på tidspunktet for udstedelsen af de generelle gennemførelsesbestemmelser til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII, der trådte i kraft den 1. juli 1969, og at det er på denne måde, begrebet skal fortolkes, dvs. i overensstemmelse med den fremherskende opfattelse, da de nævnte bestemmelser blev udstedt. Hvis Kommissionen ville gå ind for en fortolkning af grundlønsbegrebet i overensstemmelse med Jacquemart-dommen, skulle den efter sagsøgerens opfattelse tage skridt til at ændre en række bestemmelser i forbindelse med begrebet, f.eks. artikel 72, stk. 3, i vedtægten og artikel 8, stk. 2, i sygesikringsordningen eller artikel 73, stk. 1, i vedtægten om tjenestemandens bidrag til sikringen mod risikoen for erhvervssygdomme og ulykker.

Når Kommissionen vil definere grundlønnen på baggrund af Jacquemart-dommen, ser den bort fra, at retskraften er relativ, og den giver dommen en tilbagevirkende kraft, som ifølge sagsøgeren strider mod enhver juridisk sædvane.

Det er efter sagsøgerens opfattelse åbenbart, at Kommissionen i september 1975 — da sagsøgeren blev fastansat — gik ud fra, at grundlønnen kun bestod af selve den grundløn, som fremgår af og er indarbejdet i tabellen i vedtægtens artikel 66, dvs. for sagsøgerens vedkommende et beløb på årsbasis af 415 728 BFR og ikke 618 188 BFR, således som Kommissionen nu hævder på grundlag af den nævnte dom. Sagsøgeren har anført, at Domstolen kun tog sigte på at undgå, at tjenestemændene behandles forskelligt, og at den ud fra denne tankegang fastslog, at udtrædelsespengene kun er en kumulation af faktisk oppebårne vederlag, idet den dog samtidig med, at den traf denne afgørelse, tog udtrykkeligt forbehold med hensyn til den objektive og generelle gyldighed af de betragtninger, afgørelsen støttedes på.

Sagsøgeren har desuden anført, at en afgørelse i en konkret sag — trods den autoritet Domstolens domme har — intet kan ændre i, hvad der gælder i forholdet mellem parterne; selv ikke, hvis der nu skulle blive foretaget en ændring i retsreglerne, kunne en sådan have betydning

for forhold, som efter sagsøgerens opfattelse skal reguleres efter det vederlag, der blev lagt til grund i september 1975 ved sagsøgerens fastansættelse.

Sagsøgte har anført, at den fortolkning, Domstolen i sine domme giver vedtægtens bestemmelser, ikke begrænser sig til de konkrete sager, men har generel betydning, og at den retsskabende funktion, som domme — og i særdeleshed Domstolens domme — har med hensyn til udformningen og udviklingen af fællesskabsretten, er så velkendt og anerkendt, at den ikke kan bestrides.

Efter Kommissionens opfattelse har Domstolen i sagerne 79/63 og 82/63 (J. Reynier og P. Orba mod Kommissionen, dom af 3. juni 1964, Sml. 1954-1964, s. 489) fremhævet betydningen af den fortolkning af vedtægten, der sker gennem retspraksis, ved at udtale, at den på samme måde som selve vedtægten kan gøres gældende over for alle fællesskabsinstitutioner.

Kommissionen har anført, at den således altid har taget Domstolens domme i betragtning, når den har anvendt de vedtægtsbestemmelser, der er blevet fortolket, idet den har ment sig forpligtet til straks at anvende den regel, hvis betydning og rækkevidde Domstolen har fastlagt. Kommissionen har fulgt denne fremgangsmåde efter afsigelsen af Domstolens domme af 7. juni 1972 i sag 20/71 Sabbatini mod Europa-Parlamentet og i sag 32/71 Bauduin mod Kommissionen, der drejede sig om ydelse af eller en ex nunc iværksat fornyet udbetaling af udlandstillæg til kvindelige tjenestemænd, som var blevet frataget tillægget i medfør af artikel 4, stk. 2, i bilag VII til vedtægten; det samme gælder beregningen af udtrædelsespengene på grundlag af det grundlønsbegreb, der er fastlagt i Jacquemart-dommen.

I modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, er der efter Kommissionens opfattelse rent faktisk ikke tale om — på baggrund af Jacquemart-dommen — at anvende en gennemførelsesbestemmelse til vedtægten med tilbagevirkende kraft, men om at anvende den straks og korrekt. De bestemmelser i vedtægten, som efter en af Domstolen foretaget fortolkning får en anden rækkevidde end den, institutionen tidligere har tillagt dem, finder i kraft af princippet om, at den i retspraksis givne fortolkning kan gøres gældende over for institutionerne, anvendelse i den nye betydning på allerede foreliggende, men endnu ikke færdigbehandlede situationer.

Der er heller ikke, som sagsøgeren har hævdet, sket en tilsidesættelse af, hvad der var gældende ret mellem parterne, eftersom de indbetalinger, der omhandles i artikel 11 i bilag VIII til vedtægten, overhovedet ikke beror på aftale, men foretages på grundlag af de gældende bestemmelser som undergivet Domstolens fortolkning, der kan gøres gældende over for institutionerne på lige fod med selve vedtægten.

Kommissionen har i øvrigt bestridt den del af sagsøgerens argumentation, som støttes på »lovens ånd«, nemlig at den i artikel 3, stk. 3, nævnte grundløn på det tidspunkt, da de almindelige gennemførelsesbestemmelser til artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten trådte i kraft, skulle bestå af beløbene i tabellen i vedtægtens artikel 66. Kommissionen har anført, at den metode, Rådet fulgte ved tilpasningen af vederlagene på det tidspunkt, da de nævnte bestemmelser trådte i kraft, ikke var den samme, som den Rådet på forsøgsbasis vedtog den 21. marts 1972, og som man gik bort fra igen den 29. juni 1976 for igen at gå over til en metode svarende til den, der tidligere var anvendt. Mens tilpasningen af grundlønningerne på daværende tidspunkt skete og nu igen sker ved at ændre grundlønnen som anført i tabellen i vedtægtens artikel 66, foretoges den i

overgangsperioden fra 1972 til 1976 ved at korrigere beløbene i bestemmelsen med en justeringskoefficient, nemlig den der skulle gælde tjenestemænd, der gjorde tjeneste på de steder, hvor Fællesskaberne har deres midlertidige sæde; koefficienten var i det foreliggende tilfælde 148,7 fra den 1. juli 1975. Selv om den metode, der er fulgt ved tilpasningen af vederlagene, således har været forskellig i tidens løb, er grundlønsbegrebet forblevet det samme.

Med hensyn til sagsøgerens argumentation om, at den i Jacquemart-dommen givne fortolkning af grundlønsbegrebet kun skulle gælde fastsættelsen af udtrædelsespengene, hvilket Domstolen skal have præciseret ved at tage det forbehold, at der ikke fandtes noget objektivt grundlag for, at begrebet »grundløn« i artikel 12, litra c), i bilag VIII skulle have en anden betydning end i vedtægtens artikel 66, har sagsøgte anført, at Domstolen ganske vist ikke på forhånd udelukker enhver anden fortolkning, som der måtte findes objektivt grundlag for, men at det dog må stå fast, at Domstolens fortolkning, som er foretaget efter en nøje gennemgang af vedtægtens artikler 62-70, har karakter af en principiel udtalelse, forstået på den måde, at det — hvis et sådant objektivt grundlag ikke foreligger — er den, der skal følges. Dette ses af Domstolens fremgangsmåde i Jacquemart-dommen, som bestod i at definere grundlønsbegrebet i vedtægtens artikel 66 for derefter at tage stilling til, om der forelå et objektivt grundlag for en anden fortolkning af begrebet med hensyn til beregningen af udtrædelsespengene.

Det objektive grundlag, som Domstolen nævnte, skulle i Jacquemart-dommen have været det tilfælde, at samme fortolkning ville gøre indgreb i princippet om, at tjenestemænd i samme situation skal behandles lige. Sagsøgte har herom anført, at den fortolkning af grundlønsbegrebet, der følger af Jacquemart-dommen, fører til, at tjenestemændene i højere grad behandles lige, end det af sagsøgeren hævdede system, som fører til en grov forskelsbehandling, alt efter om fastansættelsen er sket før eller efter den 1. januar 1977. Fra dette tidspunkt skete der nemlig en forhøjelse af de i artikel 66 anførte grundlønninger som følge af nye lønskalaer, hvori justeringskoefficienten for Belgien og Luxembourg, der senest var fastsat til 157,8, blev indarbejdet, hvilket bevirkede, at koefficienten blev 100 (Rådets forordning nr. 3177/76 af 21. december 1976).

Det af sagsøgeren forfægtede system ville føre til en ubestridelig ulighed til skade for de tjenestemænd, der blev fastansat efter den 1. januar 1977, idet de ville opnå færre pensionsgivende tjenesteår end tjenestemænd, der blev fastansat før dette tidspunkt. Kommissionens beregningsmåde, som beror på den definition af grundlønsbegrebet, der er givet i Jacquemart-dommen, giver derimod mulighed for at opveje betydningen af de forskellige metoder, der i tidens løb er anvendt i forbindelse med tilpasningen af tjenestemændenes lønniveau og at genetablere ligebehandlingen af tjenestemændene.

Kommissionen har endelig anført, at der hvert år siden den 1. januar 1977, da Rådet gik bort fra at hæve lønniveauet ved hjælp af justeringskoefficienterne, er

sket en ændring i lønskalaen. Siden da har retstilstanden — såvel for anvendelsen af artikel 72, stk. 3 (om den særlige godtgørelse af den del af de afholdte udgifter, der overstiger halvdelen af den gennemsnitlige månedsgrundløn) som for vedtægtens artikel 73, stk. 1 (reglen om, at tjenestemandens bidrag til dækning af de i bestemmelsen omhandlede risici uden for tjenesten ikke kan overstige 0,1 % af grundlønnen) — været, at grundlønnen nødvendigvis består af beløbene i tabellen i vedtægtens artikel 66, hvori justeringskoefficienten for Belgien og Luxembourg blev indarbejdet med virkning fra den 1. januar 1977. Efter Kommissionens opfattelse er den omstændighed, at grundlønsbegrebet — før Jacquemart-dommen og i den periode, hvor Rådet ifølge vedtagelsen af 21. marts 1972 anvendte det forsøgsvise system — i Kommissionens praksis blev fortolket som bestående af beløbene i tabellen i artikel 66 uden korrektion med justeringskoefficienten, helt klart uden betydning for nærværende sag, der drejer sig om den umiddelbare anvendelse af grundlønsbegrebet som fortolket i Jacquemart-dommen på retsforhold, som ikke er afgjort tidligere.

I retsmødet den 18. juni 1981 er der afgivet mundtlige indlæg af sagsøgeren ved advokat V. Biel, Luxembourg, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved advokat R. Andersen, Bruxelles.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 1. oktober 1981.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 30. september 1980, har tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber P. Benassi anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 2. september 1980, der afviste en klage, som sagsøgeren havde indgivet i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90; med klagen ønskede P. Benassi at opnå, at antallet af pensionsgivende tjenesteår, som — på grundlag af den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, jf. artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten — skulle godskrives med henblik på pensionsberegningen, i medfør af de almindelige gennemførelsesbestemmelser til den nævnte artikel 11, stk. 2, specielt gennemførelsesbestemmelsernes artikel 3, blev beregnet efter den årlige grundløn uden hensyn til justeringskoefficienten, der i dette tilfælde i Rådets forordning nr. 2998/75 af 17. november 1975 var fastsat til 148,7.

2 Sagsøgeren har i denne sammenhæng anført, at den årlige grundløn skal forstås som summen af tolv månedlige grundlønninger som opgjort efter vedtægtens artikel 66, hvor grundlønnen fastsættes for hver lønklasse og -trin

uden anvendelse af en justeringskoefficient. En anvendelse af en justeringskoefficient på det nævnte beløb ville efter sagsøgerens opfattelse være udtryk for en sammenblanding af vederlaget som sådant og grundlønnen.

3 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at det på grund af de helt meningsløse og diskriminatoriske uligheder, som ville være følgen for de pågældende tjenestemænd, alt efter deres tjenested, ville have uacceptable konsekvenser at lade den årlige grundløn korrigeret med en justeringskoefficient indgå i beregningen.

4 Kommissionen har under henvisning til Domstolens dom af 13. juli 1978 i sag 144/77, Jacquemart mod Kommissionen (Sml. 1978, s. 1697), påberåbt sig en sondring mellem de geografiske justeringskoefficienter som omhandlet i artikel 64, stk. 1 og 2, og de justeringskoefficienter, som fastsættes af Rådet i medfør af vedtægtens artikel 65, stk. 2, med henblik på fastsættelsen af niveauet for de forskellige elementer i vederlaget for tjenestemænd, der gør tjeneste på de steder, hvor Fællesskaberne har sæde. Kommissionen har i denne sammenhæng anført, at de geografiske justeringskoefficienter ikke indgår i grundlønnen, men at dette derimod gælder den nævnte anden form for justeringskoefficienter.

5 Som Domstolen fastslog i den nævnte dom, skal den justeringskoefficient, der nævnes i vedtægtens artikel 64, sikre alle tjenestemænd et vederlag med samme købekraft uanset tjenestested. Derimod fremtræder justeringskoefficienten i artikel 65 som et instrument, Rådet kan anvende ved tilpasningen af vederlagene for alle Fællesskabernes, tjenestemænd og øvrige ansatte.

6 Denne anden form for justeringskoefficient, som er et led i det system, hvorefter vederlagene for tjenestemænd, der gør tjeneste på de steder, hvor Fællesskaberne har sæde, tilpasses, er som følge af selve sin funktion bestemt til at indgå i grundlønnen, idet den er taget i anvendelse med henblik på fastsættelsen af vederlagene ved hjælp af en korrektion af beløbene i tabellen i tjenestemandsvedtægtens artikel 66.

7 Tabellen i artikel 66 har kun selvstændig betydning for fastsættelsen af grundlønnen i forbindelse med en fastansættelse, når de i tabellen angivne beløb rent faktisk ikke er blevet korrigeret med justeringskoefficienten i vedtægtens artikel 65. Grundlønnen fremgår enten af en ajourføring af belø-

bene ved anvendelse af justeringskoefficienten, som det var tilfældet i årene 1972-1976, eller af en ajourføring af tabellen i artikel 66 ved indarbejdelse af justeringskoefficienten deri, som det har været tilfældet for tiden efter 1. januar 1977.

8 Det skal fremhæves, at man ved at lægge denne forståelse af grundlønsbegrebet til grund kan undgå den ulogiske konsekvens, at der med henblik på Fællesskabets pensionsordning godskrives et forskelligt antal pensionsgivende tjenesteår, alt efter om udviklingen i leveomkostningerne efter vedtægtens udstedelse er indarbejdet i tallene i tabellen i vedtægtens artikel 66, eller om dette ikke har været tilfældet.

9 Det af sagsøgeren anførte om, at anvendelsen af ordningen med justeringskoefficienter har ført til forskelsbehandling eller tab for ham, harmonerer ikke med den klare og præcise sondring, der i vedtægten er opstillet mellem de geografiske justeringskoefficienter og de i artikel 65 omhandlede justeringskoefficienter.

10 Det bemærkes, at grundlønnen som omhandlet i vedtægtens artikel 66 omfatter de beløb, der fremgår af tabellen i denne bestemmelse, i givet fald korrigeret med den justeringskoefficient, som Rådet har vedtaget for de steder, hvor Fællesskaberne har sæde, efter den årlige undersøgelse i henhold til artikel 65, uden at begrebets indhold kan variere fra én bestemmelse til en anden, medmindre der er objektivt grundlag for en sådan forskel.

11 Der findes ikke grundlag for med henblik på fastsættelsen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der skal godskrives på grundlag af den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, jf. artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten, at give begrebet grundløn — svarende til den lønklasse, hvori fastansættelsen finder sted — et andet indhold end det, Domstolen har fastlagt i nævnte dom.

12 Det bør således statueres, at Kommissionen med rette har fortolket grundlønsbegrebet med henblik på fastsættelsen af det antal pensionsgivende tjenesteår, der skal godskrives på grundlag af den aktuarmæssige modværdi eller den fastsatte tilbagekøbsværdi, således, at det også omfatter den justeringskoefficient, der omhandles i vedtægtens artikel 65.

13 Sagsøgte vil derfor være at frifinde.

Sagens omkostninger

14 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger.

15 Sagsøgeren har tabt sagen.

16 I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Due Pescatore Chloros

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. november 1981.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse
H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling